

[Jørgen Tved]

beslutninger, der bliver taget andetsteds, nemlig i Bruxelles. Og det er vel herom, striden i virkeligheden skal stå. Men det ønsker man naturligvis ikke at diskutere – i hvert tilfælde ikke at gøre befolkningen bekendt med – og så er det jo meget bekvemt at diskutere situationen i Nicaragua. Der foregår forfærdelige ting dér, men det er, som om man prøver at fokusere på andre ting, få befolkningens opmærksomhed bortledt fra de problemer, vi selv står midt i eller umiddelbart over for, og derfor vil vi prøve at trække debatten hen, hvor den hører hjemme.

Den udtalelse, vi hørte den anden dag om, at det nu også er nødvendigt, at Europa får en fælles talsmand, at vi får en fælles præsident, er endnu et skud for boven på den suverænitet, som man ved andre lejligheder siger man skal forsvare.

Derfor er det vores absolutte opfattelse, at denne debat, som naturligvis skal gå på nogle udenrigspolitiske problemer, måske i højere grad skulle fokusere på de problemer, vi står midt i, og som gør, at den danske befolkning kan se hen til overordentlig store byrder på både det ene og det andet område.

Den næste søjle, som udenrigsministeren mener vores politik skal bygge på, er NATO. Jamen hvad skal vi med dette væsen? Der er flere, der har fremhævet, hvordan der i de seneste år er kommet et utal af signaler om afspænding, afrustning og større forbindelse og kontakt stater imellem. Ja, fru Lone Dybkjær citerede jo udenrigsministeren for engang at have sagt, at initiativerne bliver taget af Gorbatsjov og Sovjetunionen, og det er der måske grund til at hæfte sig ved. Hvorfor kommer der ikke initiativer fra NATO, hvis det er denne store fredsorganisation, som nogle ønsker at fremhæve NATO som? Hvorfor kommer der ikke initiativer fra NATO, der kunne pege på afspænding og afrustning, således at vi kunne få det bedre med alle nationer på denne Jord?

Vi opfatter måske NATO på en lidt anden måde, absolut ikke som noget, der bevarer freden, men som noget, der sikrer krigens købmænd, at de har et marked, hvor de kan få afsat deres våben, så de kan leve fedt og godt på en stadig krigsfrygt. Befolkningen hopper åbenbart stadig væk på den vogn at vælge politikere i de forskellige parlamenter, herunder også i det danske Folketing, som vil fortsætte oprustningsspiralen, som vil fortsætte med at pålægge

befolkningen byrder, således at krigens købmænd kan få afsat deres produkter. Vi tror altså heller ikke, at den anden søjle skulle være nødvendig, og at dansk udenrigspolitik skal bygge på denne søjle.

Så er der to tilbage, og det er Norden og EF. Dem ser vi meget gerne udbygget. Her skal der ikke lægges skjul på, at Fælles Kurs altid har talt for et meget tæt nordisk samarbejde. Det er ikke os, der forsøger at spænde ben for dette samarbejde, tværtom. Men når man bliver medlem af De Europæiske Fællesskaber og harmoniseringen er fuldt gennemført om nogle ganske få år, kunne vi godt tillade os at spørge: Hvad så med f.eks. den fri indrejse i Sverige og Norge? Kan vi undgå, at vi nu skal til at vise pas? Kan vi undgå, at vi skaber nogle skranker, nogle bomme, for det nordiske samarbejde? Nej, naturligvis kan vi ikke det, og derfor har man også travlt med for tiden at fortælle, at både Sverige og Norge naturligvis er på vej ind i de store monopulers sammenslutning. Vi tror ikke på den historie, men vi vil advare imod, at man kører videre ad den vej.

Vi har haft en debat, hvor den konservative ordfører bevæger sig i en kold krigs isblok, hvor han ser spøgelse ved højlys dag, og hvor han maner det røde spøgelse frem ved enhver given lejlighed. Vi ved ikke, om han lider af en form for forfølgelsesvanvid, men noget kunne tyde i denne retning.

Vi har også fået en udmærket tale af det radikale partis ordfører. Men for nogen tid siden stod der i avisen, at det radikale partis formand, hr. Niels Helveg Petersen, altid ringede til sin mor, når der skulle træffes store beslutninger og vigtige afgørelser. Vi fik at vide, at moderen i sidste uge var i Spanien, og at det betød, at De Radikale kunne gå på talerstolen i en anden sag og sige: Vi har sympati for sagen, men vi har ikke så megen sympati, at vi kan stemme for eller vil stemme imod det pågældende forslag.

Vi ved ikke, om mor er kommet hjem, men noget kunne tyde på, at hun stadig væk er ude at rejse, siden vi ikke har fået en klar melding fra det radikale parti om, hvilket af de fremsatte dagsordensforslag partiet vil støtte. Eller Socialdemokratiet har måske netop fremsat sit dagsordensforslag, fordi de ved, at det radikale parti vil redde regeringen. Vi tror som sagt stadig væk, at skuespillet vil køre videre. Hvis mor er kommet hjem, kunne det måske være rime-